

30/300

RZECZPOSPOLITA
POLSKA

Rada
do Spraw Uchodźców

Warszawa, 28 sierpnia 2013 r.

DECYZJA

Działając na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 1, art. 20 ust. 1 pkt 1, art. 48 ust. 2 i art. 89p ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 680) oraz art. 138 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) Rada do Spraw Uchodźców w składzie orzekającym:

1. Roman Wieruszewski - przewodniczący
2. Marian Kozłowski - członek
3. Michał Kowalski - członek

po rozpatrzeniu w dniu 28 sierpnia 2013 r. odwołania Pana:

ur. [REDAKTED] r.
obywatela [REDAKTED]

od decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców
nr [REDAKTED] z dnia 27 czerwca 2013 r. o:

1. odmowie nadania statusu uchodźcy,
2. odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej,
3. nieudzieleniu zgody na pobyt tolerowany,
4. wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
5. zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i państw obszaru Schengen przez okres 6 miesięcy

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję w części dot. pkt 1-4,

Совет оставляет в силе обжалованное решение об отказе в предоставлении статуса беженца и выдворении иностранца с территории РП ввиду отсутствия предпосылок для предоставления дополнительной охраны и отсутствия предпосылок для предоставления разрешения на условное пребывание.

uchyla zaskarżoną decyzję w części dot. pkt 5 i w tym zakresie umarza postępowanie organu I instancji.

Совет отменяет обжалованное решение и прекращает производство I инстанции.

Decyzja obejmuje również: [REDAKTED] ur. [REDAKTED] r.; [REDAKTED]
[REDAKTED] ur. [REDAKTED] r.; [REDAKTED] ur. [REDAKTED] r.;
[REDAKTED] ur. [REDAKTED] r.; [REDAKTED] ur. [REDAKTED] r.

UZASADNIENIE

Pan [REDAKTOWANO], obywatel [REDAKTOWANO], deklarujący narodowość [REDAKTOWANO], złożył w dniu 5 maja 2013 r. za pośrednictwem Komendanta Placówki Straży Granicznej w Terespolu wniosek do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o nadanie statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 19.06.2013 r. zostało przeprowadzone szczegółowo przesłuchanie Strony na temat przyczyn i okoliczności opuszczenia kraju pochodzenia oraz spodziewanych prześladowań, których mógłby doświadczyć ze strony władz państwowych lub innych podmiotów w kraju pochodzenia. Wnioskodawca miał pełną możliwość przytoczenia okoliczności i dowodów, uzasadniających podstawę jego działania.

Po rozpatrzeniu materiałów w sprawie Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją nr [REDAKTOWANO] z dnia 27 czerwca 2013 r. odmówił nadania Wnioskodawcy statusu uchodźcy oraz udzielenia ochrony uzupełniającej i nakazał opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany, a także zakazał ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i państw obszaru Schengen przez okres 6 miesięcy.

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji do Rady do Spraw Uchodźców, nie zgadzając się z nią i wnosząc o przyznanie jednej z form ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Nie podał przy tym nowych okoliczności w sprawie. Odwołanie jest polemiką z uzasadnieniem decyzji organu I instancji. Do odwołania dołączono zaświadczenie ze szpitala w [REDAKTOWANO] z którego wynika, że dokumentacja szpitalna uległa niszczeniu na skutek zalania piwnic.

Rozpatrując odwołanie Strony od decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, Rada do Spraw Uchodźców zważyła, co następuje:

W związku z tym, że ocena zasadności przyznania statusu uchodźcy, jak również pozostałych form ochrony przewidzianej w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. statusu uchodźcy, ochrony uzupełniającej i pobytu tolerowanego, następuje w oparciu o postępowanie dowodowe polegające na odniesieniu ustalonej indywidualizowanej sytuacji, w której znalazł się Wnioskodawca, do aktualnej sytuacji w kraju jego pochodzenia i dopiero na tej

podstawie rozstrzyga się o występowaniu przesłanek przyznania Wnioskodawcy danej formy ochrony, Rada do Spraw Uchodźców musi odnieść się najpierw do aktualnej sytuacji w kraju pochodzenia, tj. w rejonie [REDAKTOWANE] a w szczególności w [REDAKTOWANE]

Kaukaz Północny jest najbardziej niestabilnym regionem Federacji Rosyjskiej. Niepokój budzi głównie sytuacja w Republice Inguszetii i Dagestanie. Jednym z największych wyzwań dla regionu pozostaje radykalny, wojujący islam. Jego przejawem są działania zbrojne prowadzone przez małe, mobilne grupy bojowników islamskich przeciwko republikańskim strukturom siłowym i przedstawicielom władz. Republika Czeczenii była do niedawna stosunkowo stabilną w regionie. Jednak ogólny wzrost napięcia po zniesieniu operacji antyterrorystycznych oraz zamachy w Groznych w maju i sierpniu 2009 r. wskazują, że eskalacja przemocy objęła również tę republikę. W chwili obecnej w Czeczenii nie toczy się konflikt zbrojny pomiędzy siłami rządowymi a zorganizowanymi i uzbrojonymi grupami. Między innymi z raportu Memoriału wynika, że pomiędzy ugrupowaniami rebeliantów nie ma trwałych powiązań. W obecnej sytuacji mówienie o wojnie (konflikcie zbrojnym, wojnie domowej) czy też o wojnie partyzanckiej toczącej się na terytorium Republiki Czeczeńskiej jest nieusprawiedliwione. Trafniejszym terminem opisującym teraźniejszy przebieg wydarzeń w republice jest określenie "działań sabotażowo - dywersyjnych", choć jak wskazują literatura fachowa są one jednym z podstawowych elementów strategii wojny partyzanckiej. Należy odnotować, że w Czeczenii nie wydarzyło się w ciągu ostatnich miesięcy nic, co mogłoby skłonić większą grupę mieszkańców republiki do wyjazdu za granicę i podjęcia starań o legalizację pobytu jako uchodźcy. Reżym Kadyrowa należy do bardzo represyjnych, ale stopień tej represyjności nie rośnie. Nie odnotowano ostatnio masowych prześladowań. (Ośrodek Studiów Wschodnich, OSW VII-0632-4/11 z 22.12.2011; Wydział Informacji o Krajach Pochodzenia, WIKP-424/285/2011 z 15.12.2011; Kaukaz Płn OSW VII-0632-3/12 z 1.03.2012 r. WIKP-424/61/2012 z 13.03.2012, WIKP-424/21/2013 - Aktualna sytuacja bezpieczeństwa i praw człowieka w Republice Czeczenii, OSW VII-0632-1/13 z 30.03.2013 -- Obecna sytuacja w Czeczenii).

Wg informacji z 14.04.2013 zamieszczonej w portalu informacyjnym „Kaukaski Węzeł” (www.kavkaz-uzel.ru/) w okresie pomiędzy 1 stycznia i 31 marca 2013 r. ofiarami, działań sabotażowo-dywersyjnych w Czeczenii zostało minimum 37 osób, w tym minimum 20 osób zostało zabitych, 17 zostało rannych. Wg tego samego źródła liczba ofiar i oficjalne dane nie pozwalają na wniosek o stabilizacji sytuacji w Czeczenii. Gina zarówno członkowie

podziemia zbrojnego jak i funkcjonariusze struktur siłowych a także ofiarami stają się cywilni mieszkańcy republiki (WIKP-424/166/2013 z 17.04.2013 r.). Jednakże, w odróżnieniu od sytuacji w Dagestanie i Inguszetii, następuje w Czeczenii pewna, niewielka poprawa sytuacji zarówno w zakresie bezpieczeństwa jak i przestrzegania praw człowieka, choć nadal pozostają one generalnie wysoce złe. Głównymi winnymi łamania praw pozostają rządowe struktury siłowe.

Reasumując, sytuacja w Czeczenii jest bardzo trudna, czego nie zakwestionował organ pierwszej instancji i co również za udowodnione uznaje w toku postępowania odwoławczego Rada do Spraw Uchodźców. Należy jednak ponownie podkreślić, że sama zła sytuacja w kraju pochodzenia nie stanowi wystarczającej samoistnej przesłanki do przyznania statusu uchodźcy, ani innych form ochrony w Rzeczypospolitej Polskiej – konieczne jest wykazanie zindywidualizowanego zagrożenia doznania prześladowania, poważnej krzywdy, lub innych naruszeń praw człowieka w zakresie objętym ustawą z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jako główny powód ubiegania się o status uchodźcy pan [REDAKTOWANE] podał, że był zatrzymywany przez funkcjonariuszy struktur siłowych w związku z udzielaniem wsparcia bojownikom. Miało to miejsce w latach 2007 i 2008. Pierwsze zatrzymanie w 2007 roku trwało dwa tygodnie, aż do momentu zapłacenia łapówki przez rodzinę. W trakcie tych zatrzymań zmuszano go do współpracy z władzą. Od czasu ostatniego zatrzymania w 2008 r nie doszło do innych incydentów. Organ I instancji nie daje wiary oświadczeniom Skarżącego o zatrzymaniach, gdyż informacji tych nie podał on we wniosku statutowym. W odwołaniu do Rady do Spraw Uchodźców Skarżący słusznie krytykuje to stanowisko Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców zwracając uwagę na warunki w jakich cudzoziemcy składają wnioski oraz powołując się na stanowisko UNHCR. Również Rada do Spraw Uchodźców wielokrotnie zwracała uwagę, że nie można podważać wiarygodności wnioskodawców wyłącznie z uwagi na rozbieżności między informacjami podawanymi w wniosku i tymi, które następnie są podawane w trakcie dalszych stadiów postępowania. Tak więc Rada w niniejszej sprawie uznaje za wiarygodne informacje o represjach jakie spotkały skarżącego w latach 2007 i 2008. Zarazem jednak trafna jest konkluzja organu I instancji, że wydarzenia te są znacznie oddalone w czasie od doczyjni o wyjeździe Skarżącego i jego rodziny z kraju pochodzenia, aby można było uznać, że nadal jest on zagrożony prześladowaniem w rozumieniu ww przepisów. W odwołaniu do Rady do Spraw Uchodźców Skarżący

polemizuje z tym argumentem, twierdząc, że przed wyjazdem dowiedział się od znajomego policjanta, że jego dane znajdują się w policyjnej bazie i że z tego powodu może znowu zostać zatrzymany. Jednak w ostatnich latach do takich zatrzymań nie doszło i trudno tego rodzaju spekulacje uznać za realne zagrożenie.

Rada do Spraw Uchodźców zwraca uwagę, że przyznanie statusu uchodźcy wymaga wykazania, iż w konkretnej indywidualnej sytuacji Strony istnieje realna obawa przed prześladowaniami z uwagi na powody wymienione w art. 13 ustawy o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. Zgodnie z tym artykułem Stronie może zostać nadany w Polsce status uchodźcy, jeżeli istnieje uzasadniona obawa przed prześladowaniem w kraju pochodzenia z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej i z tego powodu nie może lub nie chce ona korzystać z ochrony w kraju pochodzenia. Rozpatrując odwołanie a także zebrany w sprawie materiał Rada stwierdza, że pan [REDAKOWANE] nie udowodnił faktów czy okoliczności, które mogłyby uzasadniać jego obawę przed zindywidualizowanym prześladowaniem.

Z powyższych względów Rada do Spraw Uchodźców stwierdza, że Wnioskodawcy nie należy się przyznanie statusu uchodźcy.

Odnosząc się do nie udzielenia Wnioskodawcy ochrony uzupełniającej, Rada do Spraw Uchodźców stwierdza, że nie występują realne przesłanki określone w przepisach art. 15 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wskazujące na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez:

1) orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji - Wnioskodawca nie oświadczył w toku procedury statusowej, by orzeczono wobec niego karę śmierci lub groziło mu wykonanie egzekucji. Należy stwierdzić, że na terytorium Federacji Rosyjskiej obowiązuje bezterminowe moratorium na wykonywanie wyroków śmierci - na mocy orzeczenia Sądu Konstytucyjnego Federacji Rosyjskiej z dnia 19 listopada 2009 r. i w związku z przystąpieniem Federacji Rosyjskiej do Rady Europy;

2) tortury, niehumanitarne lub poniżające traktowanie albo karanie - Rada do Spraw Uchodźców stwierdza, że Wnioskodawca nie uwiarygodnił w składanych oświadczeniach realnie grożących mu tortur, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania. Z analizy materiału nie wynika, aby Wnioskodawca znajdował się w centrum zainteresowania władz - z powodów objętych ustawą o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP;

3) poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego – w chwili obecnej nie występują na terytorium Federacji Rosyjskiej wydarzenia, które można by uznać jako konflikt zbrojny.

Z uwagi na powyższe ustalenia, zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. odmowa udzielenia ochrony uzupełniającej panu [REDAKTOWANE] jest jak najbardziej zasadna, gdyż nie istnieje rzeczywiste ryzyko doznania przez niego poważnej krzywdy.

Pan [REDAKTOWANE] nie spełnia także przesłanek do udzielenia zgody na pobyt tolerowany, gdyż w sprawie Wnioskodawcy nie można mówić o sytuacji, w której jego wydalenie:

1. mogłoby nastąpić jedynie do kraju, w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej,

2. naruszałoby prawo do życia rodzinnego.

Zgromadzony materiał dowodowy świadczy o tym, że Wnioskodawca nie spełnia żadnej z przesłanek udzielenia zgody na pobyt tolerowany. Nie przedstawił bowiem żadnego wiarygodnego dowodu na to, że w Rosji władze państwowe lub inne podmioty podejmowały działania krzywdzące wobec niego lub jego rodziny, które miałyby związek z wyjazdem z kraju pochodzenia. Nie ma także podstaw do stwierdzenia, że jakiegokolwiek z praw Wnioskodawcy, określonych w art. 97 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej byłoby w przypadku powrotu do kraju pochodzenia zagrożone umyślnym działaniem władz lub innych podmiotów.

Z analizy całokształtu sprawy nie wynika również, aby wydalenie z terytorium RP mogło spowodować naruszenie prawa do życia rodzinnego w rozumieniu art. 97 ust. 1 pkt 1a ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP zważywszy, że decyzja obejmuje całą rodzinę.

Sytuacja w kraju pochodzenia jest wprawdzie niestabilna, ale nie istnieją żadne realne przesłanki skłaniające do twierdzenia, że może to dotknąć Stronę. Brak jest zatem przesłanki

rzeczywistego ryzyka wystąpienia zagrożeń opisanych w przepisie art. 97 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie.

Biorąc powyższe pod uwagę, w opinii Rady do Spraw Uchodźców nie istnieje obiektywna, uzasadniona obawa przed prześladowaniem Wnioskodawcy w kraju pochodzenia, nie istnieją przesłanki uzasadniające nadanie statusu uchodźcy, przyznania ochrony uzupełniającej, ani nie spełnia on kryteriów udzielenia zgody na pobyt tolcrowany. Rada do Spraw Uchodźców uważa ponadto, iż postępowanie organu I instancji prowadzone było prawidłowo i zgromadził on materiał dowodowy wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Jednocześnie, Rada do Spraw Uchodźców uznaje, że orzeczenie w zaskarżonej decyzji w zakresie ponownego wjazdu na terytorium państw obszaru Schengen pozbawione jest podstawy prawnej. Rada do Spraw Uchodźców w pełni podtrzymuje w tym zakresie swoje już wcześniej wyartykułowane stanowisko w tej kwestii (*vide np.* uzasadnienie decyzji Rady do Spraw Uchodźców nr ██████████).

Organ I instancji rozstrzygając o zakazie wjazdu na terytorium RP powołuje się na przepis art. 48 ust. 3 ustawy o ochronie, zgodnie z którym do postępowania w sprawie nadania statusu uchodźcy, w części dotyczącej orzeczenia o wydaleniu, stosuje się przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. Nr 264, poz. 1573 ze zm.) dotyczące postępowania w sprawie wydalenia. Powyższy przepis wskazuje, zdaniem Rady do Spraw Uchodźców, iż odesłanie zawarte w ustawie o ochronie dotyczy tylko przepisów proceduralnych, dotyczących samego przebiegu postępowania, takich jak zawarte w art. 90a ustawy o cudzoziemcach sposoby przekazywania decyzji, czy zawarte w art. 93a zasady dotyczące tłumaczenia podstawy prawnej decyzji na język zrozumiały dla cudzoziemca. Przepis ten nie jednak nie mówi o stosowaniu przepisów materialno-prawnych, czyli takich, które kształtują sytuację prawną ich adresata. Taki charakter ma zawarty w art. 90 ust. 1 pkt 4 nakaz orzekania w decyzji o wydaleniu o zakazie ponownego wjazdu na terytorium RP.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż nawet doktryna prawa zwraca uwagę na wagę zasad techniki prawodawczej przy wykładni prawa (*vide M. Zieliński, Wykładnia prawa. Zasady. Reguły. Wskazówki*, Warszawa 2002, str. 297). Dlatego warto przywołać definicje zawarte w przepisach rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki Prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908), dalej „Zasady techniki

prawodawczej". Zasady techniki prawodawczej rozróżniają przepisy prawa materialnego opisane w § 25 od przepisów proceduralnych, w których zgodnie z § 27 określa się sposób postępowania przed organami albo instytucjami, strony i innych uczestników postępowania, ich prawa i obowiązki w postępowaniu oraz rodzaje rozstrzygnięć, które zapadają w postępowaniu (w naszym przypadku np. czy jest to decyzja czy postanowienie), i tryb ich wzruszenia.

To rozróżnienie jest istotne dla analizy odesłania zawartego w przepisie art. 48 ust. 3 ustawy o ochronie, zgodnie z którym do postępowania w sprawie nadania statusu uchodźcy, w części dotyczącej orzeczenia o wydaleniu, stosuje się przepisy ustawy o cudzoziemcach dotyczące postępowania w sprawie wydalenia. Odesłanie to wyraźnie wskazuje na stosowanie przepisów ustawy o cudzoziemcach wyłącznie w odniesieniu do przepisów proceduralnych (do postępowania w części dotyczącej orzeczenia o wydaleniu stosuje się przepisy dotyczące postępowania w sprawie wydalenia).

Przepis art. 90 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach jest przepisem prawa materialnego, gdyż wyraźnie wskazuje kto, w jakich okolicznościach jak powinien się zachować (vide przesłanki z § 25 Zasad techniki prawodawczej). Dlatego odesłanie zawarte w przepisie art. 48 ust. 3 ustawy o ochronie, jako że dotyczy jedynie stosowania przepisów proceduralnych, nie odnosi się do przepisu prawa materialnego, jakim jest przepis art. 90 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. Natomiast niedopuszczalne byłoby w tym przypadku stosowanie wykładni rozszerzającej, gdyż przeczyłaby ona literalnemu brzmieniu przepisu, które nie budzi wątpliwości.

Dodać przy tym należy, iż również inne przepisy ustawy o ochronie i ustawy o cudzoziemcach potwierdzają wskazane wyżej rozumowanie. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wszystkie orzeczenia (rozstrzygnięcia materialno-prawne), które wydaje się w postępowaniu uchodźczym opisane są w przepisach ustawy o ochronie. Tam opisany jest status uchodźcy, ochrona uzupełniająca i zgoda na pobyt tolerowany, a przed wszystkim, jeżeli chodzi o analizowany problem, to o wydaleniu cudzoziemca orzeka się w postępowaniu uchodźczym nie na podstawie ustawy o cudzoziemcach, ale na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy o ochronie. Tam znajduje się materialna podstawa orzeczenia o wydaleniu. Dlatego też w ustawie o ochronie znalazłaby się materialna podstawa do orzekania o zakazie wjazdu na terytorium RP, jeżeli taka byłaby wola ustawodawcy.

Sama ustawa o cudzoziemcach również nie zawiera żadnego przepisu, który

przewidywałyby orzekanie o zakazie wjazdu na terytorium RP w decyzjach o odmowie nadania statusu uchodźcy. Należy w tym miejscu zauważyć, iż w przepisie art. 99b, w którym wymienia się okresy zakazu wjazdu dla poszczególnych przypadków podstawy prawnej orzekania, także nie wymienia się przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy.

Z tego powodu, za błędne rozumowanie uważa Rada do Spraw Uchodźców stwierdzenie, że wobec powyższego, określenie okresu zakazu wjazdu pozostawione zostało uznaniu Szefa. Trzeba bowiem zauważyć, iż w świetle brzmienia art. 7 Konstytucji RP i zawartej w nim zasady praworządności organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Dlatego nie można domniemywać kompetencji organu administracji publicznej (w tym przypadku Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców) wtedy, gdy nie została ona wyraźnie temu organowi przypisana.

Odnosząc się z kolei do przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. L 348, str. 98-107), należy zauważyć, iż przepisów tych nie można stosować bezpośrednio. Dlatego, aby polski organ administracji publicznej mógł orzekać w sprawie zakazu wjazdu na terytorium RP, wymagane jest wprowadzenie odpowiedniego przepisu, wyraźnie określającego konkretny organ (w tym przypadku Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców) w konkretnym rodzaju spraw (w tym przypadku orzekania o odmowie nadania statusu uchodźcy) do odpowiedniej, polskiej ustawy.

Zgodnie z przepisem art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dyrektywa wiąże każde Państwo Członkowskie (w więc wiąże wyłącznie państwo a nie osoby), do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiając jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków, w przeciwieństwie do rozporządzenia, które wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich. Dlatego dyrektywa nie może być samoistną podstawą dla państw członkowskich do podejmowania rozstrzygnięć wobec osób prawnych czy fizycznych. Ugruntował się wprawdzie w orzecznictwie TS UE pogląd o pewnych konsekwencjach niewdrożenia dyrektywy, ale pogląd ten dotyczy odpowiedzialności państwa za zaniechanie nie tylko wobec Unii, ale również osób, które nabyłyby pewne prawa czy zwolnione byłyby z pewnych obowiązków, gdyby dyrektywę wdrożono. Ale to obywatel ma prawo powoływać się bezpośrednio na dyrektywę wobec wszelkich przepisów prawa

krajowego niezgodnych z dyrektywą i dodatkowo koniecznym zastrzeżeniem dodanym przez TS UE jest uzależnienie tego bezpośredniego skutku od tego, czy przepisy dyrektywy z punktu widzenia ich treści wydają się bezwarunkowe i wystarczająco procyzyjne. Rozciągnięcie takiego skutku na państwo, które miałoby się powoływać na dyrektywę wydając decyzje o zakazie wjazdu na jego terytorium nie mieści się, zdaniem Rady, w granicach bezpośrednich skutków dyrektyw wyznaczonych przez TS UE.

Warto w tym miejscu przywołać orzeczenie TS UE 80/86 (Kolpinghuis Nijmegen) z 1986 r., w którym podkreślono, że państwo nie może wobec jednostki powoływać się na dyrektywę, która nie została implementowana.

Przeczucie konsekwencji niewdrożenia dyrektywy z państwa na osoby występujące o nadanie statusu uchodźcy budziłoby wątpliwości nie tylko w świetle art. 7 Konstytucji, o którym wspomniano wcześniej, ale również w świetle art. 2 mówiącego, że RP jest demokratycznym państwem prawnym i wyrażającego tym samym zasadę praworządności.

Z powyższych przyczyn, w opinii Rady do Spraw Uchodźców, obecnie obowiązujące przepisy prawne nie dają podstaw do orzekania w sprawach o odmowie nadania statusu uchodźcy o zakazie wjazdu na terytorium RP.

W związku z powyższymi ustaleniami należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Jednakże strona może wnieść na nią skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, jeżeli uzna, że jest ona niezgodna z prawem. Skargę wnosi się za pośrednictwem Rady do Spraw Uchodźców.

Przewodniczący składu orzekającego

Członek

Członek

Otrzymują:

1. Pan ██████████
Ośrodek dla Cudzoziemców w ██████████
05-530 ██████████;
2. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (w zał. akta sprawy);
3. Departament Legalizacji Pobytu i Wykazu Cudzoziemców Ud/sC;
4. aa;

rw